

Abstrakt

Dynamiczny rozwój technologii cyfrowych znacząco przekształcił środowisko, w którym projektowane, komunikowane i wdrażane są polityki publiczne. Polityka młodzieżowa jako istotny obszar zarządzania społecznego, obejmujący edukację, partycypację, integrację społeczną oraz rozwój jednostki, jest coraz silniej kształtowana przez platformy cyfrowe, systemy komunikacji online oraz narzędzia zarządzania oparte na danych. W wielu krajach, w tym w Chinach, uniwersytety stały się kluczowymi instytucjonalnymi przestrzeniami wdrażania polityki młodzieżowej, ponieważ skupiają dużą populację młodych ludzi i pełnią ważną rolę w procesach socjalizacji politycznej, zaangażowania obywatelskiego oraz rozwoju społecznego. Jednakże, chociaż istniejące badania szeroko analizują ramy polityki młodzieżowej na poziomie międzynarodowym i krajowym, stosunkowo niewiele uwagi poświęcono temu, w jaki sposób polityki te są wdrażane w codziennych kontekstach organizacyjnych. Ponadto rola samych młodych ludzi jako aktorów procesu wdrażania była często analizowana w sposób niedostateczny. Niniejsze badanie ma zatem na celu wypełnienie luki pomiędzy makropoziomowymi ramami polityki a mikropoziomowymi doświadczeniami jej realizacji poprzez analizę sposobu, w jaki polityka młodzieżowa jest przekładana z poziomu projektowania instytucjonalnego na codzienne praktyki w chińskim szkolnictwie wyższym.

Głównym celem niniejszej rozprawy doktorskiej jest wyjaśnienie, w jaki sposób polityka młodzieżowa jest wdrażana w epoce cyfrowej poprzez interakcję pomiędzy rozwiązaniami instytucjonalnymi a zachowaniami studentów. W szczególności badanie analizuje, w jaki sposób globalne ramy polityki młodzieżowej oraz krajowe systemy polityczne kształtują zarządzanie instytucjonalne na uniwersytetach oraz w jaki sposób studenci odbierają, interpretują i reagują na komunikację polityk w środowiskach komunikacji cyfrowej. W pracy sformułowano pięć głównych pytań badawczych: (1) jakie są kluczowe cechy i trendy rozwojowe polityki młodzieżowej w kontekście globalnego zarządzania? (2) w jaki sposób ewoluował system polityki młodzieżowej w

Chinach oraz jakie cechy instytucjonalne charakteryzują jego strukturę zarządzania? (3) w jaki sposób polityki młodzieżowe są wdrażane na chińskich uniwersytetach poprzez rozwiązania organizacyjne i mechanizmy zarządzania cyfrowego? (4) w jaki sposób studenci odbierają, interpretują i oceniają informacje dotyczące polityki młodzieżowej w złożonych środowiskach komunikacji cyfrowej? oraz (5) w jaki sposób zachowania studentów, sieci rówieśnicze i mechanizmy informacji zwrotnej wpływają na skuteczność i trwałość wdrażania polityki młodzieżowej w szkolnictwie wyższym?

Metodologia badań oparta jest na nowym instytucjonalizmie. Ramy te konceptualizują wdrażanie polityki młodzieżowej jako rezultat interakcji pomiędzy regulacyjnymi rozwiązaniami instytucjonalnymi, normatywnymi oczekiwaniami oraz poznawczymi interpretacjami. W dysertacji posłużono się metodami mieszanymi, łącząc analizę literatury, analizę instytucjonalną, metody prawne, studium przypadku oraz empiryczne badanie ankietowe. Po pierwsze, w badaniach analizuje się międzynarodowe ramy polityki młodzieżowej oraz globalne trendy zarządzania w celu określenia szerszego kontekstu politycznego. Po drugie, analizowana jest ewolucja systemu polityki młodzieżowej w Chinach, ze szczególnym uwzględnieniem struktur instytucjonalnych, logiki zarządzania oraz priorytetów polityki. Po trzecie, przeprowadzono analizę przypadku Zhengzhou University of Aeronautics (ZUA), badając w jaki sposób polityka młodzieżowa jest wdrażana poprzez struktury organizacyjne, rutyny administracyjne oraz cyfrowe platformy komunikacyjne. Wreszcie, badanie analizuje doświadczenia studentów na podstawie danych empirycznych oraz interpretacji jakościowej, koncentrując się na odbiorze polityki, reakcjach behawioralnych oraz mechanizmach informacji zwrotnej. Dzięki temu wielopoziomowemu podejściu rozprawa łączy makrostruktury polityki z mikrodyamiką jej wdrażania.

Wyniki badania ujawniają kilka istotnych wzorców w procesie wdrażania polityki młodzieżowej w zdigitalizowanych środowiskach uniwersyteckich. Po pierwsze, platformy cyfrowe znacząco zwiększyły zasięg oraz możliwość śledzenia komunikacji w ramach realizacji polityki młodzieżowej. Uniwersytety coraz częściej wykorzystują systemy cyfrowe i platformy komunikacji społecznej do rozpowszechniania informacji

o politykach, koordynowania zadań administracyjnych oraz monitorowania uczestnictwa. Systemy te wzmacniają zdolności instytucjonalne w zakresie realizacji polityk oraz koordynacji administracyjnej. Jednocześnie jednak rozszerzenie kanałów komunikacji cyfrowej zwiększa gęstość informacji i rodzi wyzwania związane z ograniczoną uwagą oraz obciążeniem poznawczym studentów.

Po drugie, skuteczność wdrażania polityki młodzieżowej zależy nie tylko od instytucjonalnego przekazu, lecz także od sposobu, w jaki studenci odbierają i interpretują sygnały polityczne. Studenci funkcjonują w złożonych środowiskach komunikacyjnych, charakteryzujących się nakładającymi się komunikatami instytucjonalnymi, obowiązkami akademickimi oraz zewnętrznymi przepływami informacji. W takich warunkach duża liczba powiadomień dotyczących polityk może powodować przeciążenie poznawcze i sprzyjać strategiom radzenia sobie, takim jak selektywna uwaga, opóźniona reakcja czy poleganie na informacjach przekazywanych przez rówieśników. W rezultacie sama ekspozycja na informacje polityczne nie przekłada się automatycznie na ich znaczącą interpretację lub akceptację.

Po trzecie, sprawczość studentów odgrywa kluczową rolę w kształtowaniu rezultatów wdrażania. Zamiast reagować na dyrektywy instytucjonalne, studenci przyjmują wzorce selektywnej zgodności i kontekstowej partycypacji. Zadania jasno zdefiniowane, ograniczone czasowo i wyznaczone administracyjnie są częściej wykonywane terminowo, podczas gdy mniej ustrukturyzowane informacje mogą otrzymywać ograniczoną uwagę. Sieci rówieśnicze w grupach studenckich pełnią ważną funkcję nieformalnych mechanizmów mediacyjnych, pomagając interpretować sygnały polityczne, koordynować uczestnictwo oraz wzmacniać oczekiwania normatywne.

Po czwarte, badanie identyfikuje strukturalne rozróżnienie pomiędzy formalną zgodnością a rzeczywistym zaangażowaniem. Systemy zarządzania cyfrowego generują mierzalne wskaźniki realizacji polityk, umożliwiając instytucjom monitorowanie uczestnictwa i raportowanie wyników wdrażania. Niemniej jednak studenci mogą wykonywać wymagane zadania przy minimalnym zaangażowaniu poznawczym, powierzchownie jedynie znając cele danej polityki. Dynamika ta

stabilizuje proces wdrażania w krótkim okresie, lecz może osłabiać długoterminową legitymizację polityki, jeśli studenci postrzegają komunikację polityczną głównie jako obowiązek administracyjny.

Wreszcie badanie podkreśla rolę mechanizmów informacji zwrotnej w kształtowaniu reaktywności instytucjonalnej. Uniwersytety zazwyczaj zapewniają formalne i nieformalne kanały, za pośrednictwem których studenci mogą zgłaszać uwagi lub sugestie. Chociaż wiele indywidualnych problemów jest rozwiązywanych poprzez szybkie reakcje administracyjne, niektóre z jednostkowych doświadczeń, takie jak przeciążenie informacyjne czy nadmierne obciążenia administracyjne, rzadziej prowadzą do strukturalnych zmian w rutynach wdrażania polityk. Ograniczenie to odzwierciedla instytucjonalne uwarunkowania związane z koordynacją organizacyjną, systemami odpowiedzialności oraz trudnościami w przekładaniu doświadczeń studentów na reformy możliwe do wdrożenia administracyjnie.

Rozprawa wnosi kilka istotnych wkładów do badań nad polityką młodzieżową i zarządzaniem publicznym. Na poziomie teoretycznym rozwija wielopoziomowe ramy analityczne integrujące analizę instytucjonalną z mechanizmami zachowań studentów, rozszerzając tym samym perspektywę nowego instytucjonalizmu na badania nad wdrażaniem polityki młodzieżowej w środowisku cyfrowym. Na poziomie metodologicznym badanie pokazuje wartość łączenia analizy instytucjonalnej, instytucjonalnych metod prawnych, studiów przypadku oraz badań empirycznych w celu uchwycenia zarówno strukturalnych, jak i indywidualnych doświadczeń z wdrażania polityki młodzieżowej. Na poziomie empirycznym rozprawa dostarcza szczegółowych wniosków, dotyczących funkcjonowania polityki młodzieżowej w chińskich instytucjach szkolnictwa wyższego, podkreślając interakcję pomiędzy strukturami zarządzania organizacyjnego a doświadczeniami studentów w zdigitalizowanych środowiskach.

Rozprawa dowodzi, że skuteczne wdrażanie polityki młodzieżowej w epoce cyfrowej wymaga czegoś więcej niż jedynie sprawnego przekazu polityki za pośrednictwem platform cyfrowych. Zależy ono również od warunków instytucjonalnych, które kształtują sposób, w jaki młodzi ludzie komunikują się

politycznie, interpretują politykę młodzieżową i reagują na nią w swoim codziennym życiu. Podkreślając interakcję pomiędzy projektowaniem instytucjonalnym a doświadczeniami studentów, badanie oferuje nowe perspektywy dla zrozumienia zarządzania polityką młodzieżową oraz wnosi wkład do szerszych debat dotyczących zarządzania cyfrowego, wdrażania polityk publicznych oraz uczestnictwa młodzieży we współczesnych systemach polityki publicznej.

